

RABINDRANATH-TAGORE

CĂNTUL LXVI

DIN 'GRĂDINARUL'

Un nebun, căutând piatra care schimbă totul în aur, umbla rătăcitor, cu părul încâlcit, cu fața arsă, plin de praf, cu trupul ca o umbră, cu buzele stânse ca poarta închisă a inimii lui și cu ochii arzători ca scânteerea licuriciului care își caută soția.

Înainte de el urla oceanul nemărginit. Valurile vorbărețe povesteau de comorile ascunse în sânul lor și râdeau de prostul care nu știa să le înțeleagă.

El mergea desnădăjduit și fără odihnă în căutarea care devenise însăși viața lui.

Intocmai ca oceanul, care se înalță necontenit către cer, ca să atingă ceace nu se poate atinge ;

Intocmai ca stelele, care se învârtesc în cerc în căutarea unui țel, ce nu se poate ajunge niciodată;

Tot astfel, pe țărmul nisipos și pustiu al mării, nebunul, cu pletele înroșite de praf și de soare, rătăcea în căutarea pietrei, care schimbă totul în aur.

Intr'o zi un ștregar de băiat dintr'un sat se apropie de el și-l întrebă: «Cum ai căpătat lanțul

acesta de aur, care îți încinge mijlocul ?» Nebunul tresări ; lanțul, care mai înainte era de fier, se făcuse cu totul și cu totul de aur !

El nu visa ; dar cum se făcuse schimbarea aceasta ?

Sălbatec își lovi fruntea : unde, dar unde, fără să știe, își isbândise visul ?

El își luase obiceiul să încerce pietrele, pe care le găsea, atingându-le de lanțul său și apoi să le arunce, fără să se uite dacă se făcuse vre-o schimbare ; și astfel nebunul găsisese și pierduse piatra care schimbă totul în aur.

Soarele asfințise, iar la apus cerul era de aur.

Istovit, cu corpul și sufletul zdrobit, întocmai ca un copac desrădăcinat, nebunul începu din nou să caute comoara pierdută.

Trad. Dr. G. ULIERU

